

Земледелци, съю-
звайте се!
В сдружаването и
съюзването е наше-
то спасение и сила.

Абонамент
за година 25 лева.

Един брой 1 лв.

Скръбни известия 20 лева
Годешни 40 лева
Венчални обявления 40 лева

ЗЕМЛЕДЕЛСКА ЗАЩИТА

Урежда редакционен комитет. — Излиза всеки седмича.
Орган на сдружените земледелци в Плевенския окръг.

Селянино, помог-
ни си сам, за да ти
помогне и Бог.

Приемат се все-
какъв вид обяв-
ления на цени много
умерени.

ТАКСИ ЗА ОБЯВЛЕНИЯ:

Насиндикати и кооперации по 40 стотинки на дума. На търговци,
индустриалци и други по 3 лева на квадратен сантиметър.

На съдебни пристави, и други учреждения
на дума 1 лев, общините и училищата — по 50 ст. на дума.

МИНИСТЪР ПРЕДСЕДАТЕЛЯ АЛ. СТАМБОЛИЙСКИ В ПЛЕВЕН.

ГРАНДИОЗНИЯ СЪБОР. МАНИФЕСТАЦИЯТА. ГОСТИТЕ. РЕЧТА НА МИНИСТЪР ПРЕДСЕДАТЕЛЯ.

Ние не знаехме положително, че той ще дойде. Знаехме, че е претрупан с много работа, че е изморен, че е неразположен, че само той от министрите е в София. Желанието ни да бъдем между нас, да го видим, да чуем словото му бе голямо, но не бяхме сигурни, че той ще пренебрегне тежката и отговорна държавна работа и здравето си и ще дойде в Плевен. Надявахме му се много пъти и едва два-три дни преди 15 април в Плевен знаехме, че идването му е положително. Писаха се позиви, разпратиха се, но те са получени само в близките села. Времето бе кратко и колко много сдружени земледелци ще съжаляват, че не са знаели, за да дойдат, да го видят и да го чуят!

При все това, на 15 април Плевенската гара бе блокирана от народ. Конната гвардия бе на местото си; сдружените земледелци със знамената си, бодри и радостни, очакваха своя вожд. Придружен от стария ветеран, Цанко Бакалов, нашия обичен бай Цанко, от секретаря на Чехската Земледелска Партия г. Кречин и няколко гости — чехи, от Ст. Калчев, той бе посрещнат с мощно и възторжено „ура“. Министър председателя с гостите се качиха на коне. След тях, в четири, тръгна конната гвардия; дружите със знамената си се източиха в дълга колона. Радостта бе голяма — тя се четеше по очите на всички, които следваха тоя, който е обрекъл живота си на земеделска България.

Накрай града, от двете страни на пътя са се наредили дошлите от селата сдружени земледелци със знамената си. Целият град е излязъл да посрещат министър председателя. Мощно „ура“ цепи въздуха. Възторжени възгласи. Радост, вяра в успеха на земеделска България, надежда за светло бъдеще. Наредят се сдружените земледелци в колони по четири, издигат се плакардите, развяват се знамената. Това, което изпълва и разпъва душата, което не се описва на книга, което кара да светят очите, да тупти сърцето, да крачат енергично краката, да ходиш с гордо вирната глава, — всичко това го има и то се само преживява, само се вижда. А сдружените земледелци го изпитаха. Тяхното „ура“ смуги много хора в Плевен, техните редици уплашиха много блокери, знамената им накараха да скържат зъби от злоба много червеночинени гвардейци.

Манифестацията продължи из главната улица, зави покрай окръжното управление, мина през града и стройната и дълга колона, края на която не се виждаше, опасва града. Тя завърши на площада пред паметника. Той бе малък да побере многохиляния народ, който със затаен дъх чакаше да изслуша предизборната реч на министър председателя.

От балкона на Окр. Инженерство председателя на околийската дружба Хр. Ж. Косовски, откри събора с няколко хубави думи и даде думата на секретаря на Чехската Земледелска Партия г. Кречин, който на цветист чехски език поздрави сдружените земледелци, пожела успех на земеделския народ в изборната борба, изтъкна правото за това — земеделското съсловие е 85% у нас, и завърши с възгласите: „Да живее Чехската и Българската земеделски организации!“ — „Да живее Земеделският Славянски Интернационал!“ Думите на брата чех бяха изпратени с бурни одобрения и „ура“.

Към 11 часа пред пладне се даде думата на министър председателя Ал. Стамболийски, който посрещнат с нескончаеми овации, изморен и неразположен, започва своята

ПРЕДИЗБОРНА РЕЧ:

Започна, като изтъкна, че е имал голямо желание да говори в Плевен, отказал на много места и на много молби. С Плевен го свързват много спомени — тук се положи основата на Земеделския Съюз, тук е живял с неговия основател Янко Забунов, тук е започнал своята журналистическа дейност, тук е завършил средното си образование. Пожелал да държи програмата си реч в Плевен, като напуска София, която остава без нито един министър и току що подписал договор с Франция и Белгия, с който се уреждат висшите въпроси по нашите задължения с тия държави по някои концесии. Постигна се споразумение тия задължения да се превърнат в един заем — те ще се изплащат в продължение на 33 години. Една тежест се махва още. Освобождението на България — икономическо, финансово, политическо — е факт. България стъпва на собствените си нозе. Днес на нея гледат всичките държави, защото тя постигна разрешението на репарационния въпрос без кръв, без война, без междоусобици, без окупация.

Излагайки програмата на третия земеделски кабинет, трябва да направим равностойка за казаното и за стореното до сега. Да си припомним казаното в продължение на 20 години и сегашните ни дела. Да си припомним най-крупните събития, — борбата в Великото Народно Събрание, нашата борба тогава, която бе стигнала дори до революция. Кой е извора на всичките национални беди — член 17. Той е плод на всичките български политически партии. В правотата на нашата борба против тоя член днес се убедили всички.

Ние се борихме против всички войни, ние бяхме против войните. В тая борба кои излезоха прави — ние или нашите противници? Нас не уплашиха затвори, бесилки и пр. в борбата си да спрем кървавата колесница на личния режим и катастрофите, на непримеримата си позиция срещу монархизма — или той въз от България, от трона или ние въз от властта — отстояхме, отстояхме на думата си. Недейте да очаквате да станем дворцова организация, ние ще твърдим монархизма ако отговаря на условията, ако неговия представител е достоен да стане в всеки момент председател на републиката. Ние сме за истински парламентарен режим, нашето примирение е до тогав, докато се спазват условията на народовластнически режим.

За политическите партии — ние казахме, че те са изиграли вече своята роля — те трябва да се разпадат и на тяхно място да се развият политически организации съсно определени икономически цели, на местото им ще се издигнат Земеделския съюз, Занаятчийския съюз, насното работническо и една малка буржуазна организация. Прави ли бяхме? Който се съмнява да почака още малко и ще се убеди.

Мирния договор — подписахме го, защото знаехме, че той не ще живее повече от 3 години. Ние казахме — скрийте юруците, умразата! Чакайте — ще дойде очакваното. Защото има два начина да се борим. Когато си силен — действуй, когато си слаб — чакай. С нашата политика на миролюбие ще постигнем голяма част от изгубеното през войната. И ето три години изминаха и договора се руши във всичките си почти положения. Разрешихме репарационния въпрос. Аз често казвах: имам три цареи — един в око, друг — в кабинета, трети — репарационния въпрос — чакайте, ще свършим и с трите — и днес и с трите е свършено.

Другите ни национални каузи — излиза на море — дават го — не се съгласяваме. Защото знаем положително, че ще почакаме и повече ще извоюваме. Постоина войска — ще я имаме, но ние не бързаме. Автономна Македония — тя ще бъде, без оръжие, с приятелство, с

БЕЛЕЖКИ.

ПРЕДИЗБОРЕН ТЕРОР.

Чуждият печат, като описва големците в Русия един по един се спира и върху Дзержинский, ръководителя на вътрешната политика, който служи като оръжие на Ленин за укрепване властта.

Подозирайки армията на Троцкий, Ленин по съвета на Дзержинский, в неин противовес за всеки случай създава и вътрешна охрана („вохра“). Тя сччитава в себе си всички те мрачни страни на политическата полиция от миналите режими и е първото учреждение в света, с най съвременната техника и искусство на палача, далеч преминава „опрашна“ — та на Иван Грозний. На главните сътрудници на Дзержинский е поверено да насаждат начертаната им система на терор и когато в

обществото се заговори за „нов курс“, „нови заговори“, да дигат шум с чеката, арестите и пр., с цел да подчертаят нуждата от съществуването на терора, цинично съзнавайки, че само на сила може да се крепи съветската власт.

Мислехме, че поне другарите нямаше да ни занимават с приказките за някакъв предизборен терор, знаейки фактическия състояние в Съветска Русия, но бяхме принудени да им напомним тия факти, заедно с едно уверение напоследък — ние не мислим да последваме Съветска Русия в терора и в никоя от реформите ѝ и молим другарите да престанат да ни ги препоръчват всекредно в събранията и вестниците си.

Георги Победоносец.

миролюбие. По отношение на външната ни политика всичко каквото говорехме се изплъни. Обвинявахме ни, че сме ходили из Европа често. Да, ние най-напред ходихме по-просия из Европа, но кажете ни, коя от победените държави има толкова закрепостено положение като България? Унгария ли, Австрия, Германия или Турция? България днес е свободна от мобилизация, окупация, войни. Докато управлява Земеделския Съюз, не се страхувате за война. Не се страхувате, че ще ни нападнат гърци, ромъни, сърби. Всички днес ни уважават.

Гледайте сега сеира на политическите водачи: Една година преди 17 септември в Търново аз предсказах на няколко места в България това което случи там, предсказах, за пердха и че на политическите партии ще се тури кръст. Това се сбъдна 17 септември е исторически факт. Защото историята с голи ржче не се пише. Проследете историята и ще се уверите. Работният български народ се прояви такъв какъвто си е — с мишици и с копрала навсежде той действуваше и с здравия си разсъдък. Той белеза блоковите водачи така както си бележи овцете и агнетата, за да си ги познава. Той пожела след това, те да бъдат дадени под съд и осъдени. 17 септември създаде политически прелом в България — от тогава се започва строежа на голямата народовластническа политика.

Не очаквайте да падаме — отделни личности ще падат, но Земеделския Съюз — не. Предричаха ни, че ще управляваме 2 години още. Не 2, а умржана ми да го повтарям — 20 години ще управляваме. От сега почваме да броим земеделските кабинети; който се съмнява в това, той се съмнява в себе си. Обърнете внимание на името Земеделски Народен Съюз. Първата му част — земеделската — ще управлява 20 години, втората — народната — ще управлява още 20 години. Още двадесет години и насното работническо и Занаятчийския Съюз ще стабилизират положението си и ще имат съответното място в управлението, тогава ще имаме съвършено чисто народно управление. Занаятчиите в новата камара ще имат също своя група. Какво искат комунистите — те искат да управляват с земеделците, но без водителите им — ние сме съгласни, но и те да махнат своите водачи, адвокатите. Ние сме съгласни да вземем и съответната резолюция за това — да се махнат от организацията ония, които немаат свързка с поминка на организацията си; комунистите биха останали без хора, ако се махнат адвокатите от тях.

Беше се създавала легендата, че сме простаци. Ние се радваме, че нашите противници живеят с такъв предразсъдък, за да можем така лесно да ги обхвем нагоре с краката. В политиката се разбира кои са умни и кои — прости. Политикат трябва да предвижда събитията. Земеделската организация предвиди всички събития и те се сбъднаха. Политикат трябва да има доверието на народа. Доверието на народа сега е по-силно. Езичекият Плевен се похристиянчава сега. Политикат е умно по своите дела и по доверието в чужбина — днес ние се радваме на отлична външна политика и имаме най-много връзки в чужбина. Ние имаме днес приятели във всички държави, които ни помагат при разрешението на известни въпроси. Нашите противници? В миналото те имаха една политика на злодеяния? В българската история до сега е имало три вида правителства. Карагьозов, Стамболов, Стойков и пр. — това са строителите на България; след тях дойдоха разстроителите на България, които доведоха всичките национални катастрофи и нещастия и най-после — въз

зобновителите на България — това са хората на днешното Земледелско правителство. Първите си служеха с народно представителство, дипломация и войска, вторите — с личен, котеиен режим и войни, третите — без войска, с организиран народ, дипломация, честност, самопожертвувателност, с народолюбие. **Нашата сила и нашия ум са рожба на работния народ; те са такива, защото не сме скъсали с неговия здрав разсъдък и здрави идеи.** Когато скъсаше с българския народ ние ще изчезнем, ще се изродим, ще станем негови врагове. Днес ние сме временни пълномощници на народа — кажете ми, къде и кога другаде всяка година министър председателя да слага оставката си пред народа, а не пред царя. Всеки момент, всеки министър може да си отиде. Не е имало друго правителство, което да се е крепило на народната воля. Ние не тапчим на обществен морал, както адвокатите тапчат личния морал.

За изпъждането на тримата министри от Земледелския кабинет? Само оттук протестираха. Мен ми бе мъчно, защото аз неможах да разбера, защо вие желаете да държим престъпници Цяла България искаше чистенето; ваш депутат не гласува предложението за сждане на бившите министри, виновници за нещастията на България.

Ние ги изпъдихме, защото установихме положително, че те са агенти на блока, участници в убийства и атентати; че са хванати в рушевичлук, кражба на държавна пара. Вините ме, че ги търпях толкова време — аз бях в чужбина, чаках да ги хванат на мястопрестъплението. Ние ги подозирахме в убийството на нашия съпруг и незаемим Ал. Димитров, подозирахме ги като съучастници в атентата в Народния театър, защото какво е това съжаляване при едно такова тажжество само те да отсъствуват от министерската ложа? Съдбата тогава ме спаси и то не за злото на България — току бях започнал тогава преговорите с репарационната комисия. **Борих се, страдах, бесилка ме чакаше и всякога съм бил готов да слеза от това място, щом народа пожелае това.** Запомнете, до края на годината ще се съждадат, може би, условията за това и аз ще отида на село да работя. Аз съм уверен, че вие никога не ще насилите вашия пръв министър да управлява с нечестните хора. Вие не ги знаехте, но ние ги знаехме и затова ги изпъдихме. Те самите признават, че са искали да направят преврат в страната; блока ги хаалеше, потърсиха двореца, ходиха при македонците, при блока. Нема по трудно дело от това да пълдиш министри, но оттук натъй — това ще бъде лесно. Но аз невярвам вече да правим това, защото тия, които ние чакахме те порастнаха и са в кабинета.

Аз ви нарекох „**болен окръг**“. Това го казах, защото твърде много изтеглих от вашите избраници. Цоню Матов още в първите дни искаше да прави разцепление — кой знае дали за всичко това вие не сте криви. Плодът не е крив, а дървото, корена. Как търпяхте до сега Цоню Матовщината? Него, издето и да го турите, той е все един. Правете строг подбор на интелигенцията си, защото тя изтърбуши българските политически партии; тя ще стори същото и с всяка друга организация.

Разрешението на репарационния въпрос аз наричам второ освобождение на България. Абсолютно никакви политически ангажменти не сме поели, споразумението бе чисто търговска работа, един пазарлък. Ние казахме, че не плащаме, защото неможем — ежегодно ни искаха 4 милиарда лева — толкова колкото ни е целия държавен бюджет. На 21 март н. година се подписа протокол, с който нашият дълг се намалява от 2 милиарда 250 милиона златни франка на 550 милиона златни и срока за изплащането се увеличава от 37 на 60 години. По репарационното споразумение се приказва много. Блоките горворят, че след 30 години сме щели да плащаме пак, — което остава да го оставим настрана и ще видим какво ще правим — ние сме съгласни това, което остане да се плаща след 30 години да го плати земеделската организация, а задълженията ни от 550 милиона златни да платят блокарите. Ние ще помислим как ще платим дълга си. **Черните бюлетини могат да го платят** — тия които са гласували с черни бюлетини да платят 500 милиона, а тия — с бели само 50 милиона.

За лесното и бързо сключване на репарационното споразумение има три важни причини: 1. Ние се сприятелихме с нашите съседни. Благодарение на нашата добра външна политика ние имаме тоя успех. Обвиняваха ни че сме били в съюз с Русия — такъв ние нямаме, но имаше едно приятелство. Ние се сприятелихме с всички. 2. Долнодлъжничката цепеница — тя вакара блоковите водачи в затвора и ни освободи от тях, които сплваха творческата ни работа и 3. Кабинета стана силен вътре и вън.

Какво извършихме до сега? — Изпълнихме нашата програма до край. Прокарахме нашите реформи и ще прилагаме програмите на другите партии. Премахнахме признака на окупацията, лева се покачва всеки ден и само от разликата във валутата ние можем да правим погашенията на нашия дълг.

Програмата на третия земеделски кабинет е следната: по външната политика — ще следваме досегашната политика на приятелство с нашите съседни и другите държави; ще съждадем една силна, но справедлива власт.

Очаквайте нови закони — по вътрешното министерство, земледелието благоустройството; ще направим България кооперативна — който иска да печели да отиде в кооперацията; данъчното облагане ще направим справедливо, като дадем възможност на народа сам да се облага с данъци; косвените данъци ще се намалят от подобрието на валутата; ще дадем трудовете в разположение на околните — те сами да се грижат за подобрието на своите пшеница и благоустройство, като използват трудовете, както намерят за добре. **И най-важното — че направим ревизия на конституцията.** Ще премахнем чл. 17, че я нагодим така, че да не може да съществуват котеиенно правителство, крадливи министри, монархизм. Ще защитим частната собственост, но ще поставим извън законите краденото, лихварството, чокоийското и ще направим така, че то да може да се взема винаги, както чуждото нещо на Великден. По всички големи въпроси да се произвежда референдум и всички служители, и малки и големи, ще направим да бъдат пълномощници на народа.

Блокова програма няма да правим. В голямата си работа забравихме братята си, които ни подпомогнаха в референдума — комунистите. За селяните при тях ще помислим, за нас те са с полусъжаляване, безтопанствени добичета — ние ще приложим на дяло тяхната програма. Те искат обществена собственост и аз предлагам следния законопроект, протелеграфан в чужбина и който ще мине в първите дни на новата камара:

ЗАКОН

за комунистическите общества в България.

Чл. 1. Във всички Български села, в които има повече от 10 избиратели комунисти, се основава Комуна, като се конфискуват за обществена полза всички движими и недвижими имоти на привържениците на комунистическите идеи и партия.

Чл. 2. Конфискуването на добитъка, къщите, земите и целата покънина и стопански потреби се извършва от местните селски комисии на Трудовата поземлена собственост.

Чл. 3. Комуните се управляват от местните съветски власти състоящи се от един представител на общинския съвет в селото, един представител на правителството и трима избиратели (избраници от комунистите), като измежду децата, жените, и мъжете не се прави разлика.

Чл. 4. Имотите се конфискуват само на привържениците на Комунизма, комуните се състоят само от семействата на които имотите са конфискувани и то тия, които са привърженици на комунизма.

Ако има братя или синове от некое семейство да принадлежат на Комунистическата партия, то от тези семейства се конфискува всичко, което им се дава по закона за наследствата и предава на комуната.

Чл. 5. Всички хора в комуната живеят на общи и равни условия, тъй и така, както ги настанят местната съветска власт. Те работят през определеното време на групи под команда и получават храна, дрехи и други потреби само чрез купон от магазина на комуната. Който злоупотреби със средствата на комуната и почне да яде и живее по друго от определеното за всички в нея, се застрелва на публично място.

Чл. 6. Настоящия закон се прилага с един правилник за подробности му, в който в точ се запазват принципите и методите на Комунизма в Русия. Приложението му започва шест месеци след гласуването на закона, до тогава трябва да бъдат изготвени списъците на комунистите в селата и на техните имоти...

След тоя закон ще се гласува друг за **градските комунисти**, на когото му харасва да отиде да живее в комуните, на когото не — да остане да живее според досегашния строй. Комунистите разправят, че това било плашило за изборите. Та това е програмата на комунистите, тя плашило ли е?

Защо се правят нови избори на 22 април, когато правителството имаше болшинство, се питат? Затуй защото беше необходимо и депутати и министри да се хвърлят в джибрите, в народа, защото когато виното се кисне народа го хвърля в джибрите.

Като гласувате с оранжевата бюлетина на 22 април вие гласувате за вази си, за земеделското управление, за Земледелското правителство, защото то стои винаги под вашия юмрук, защото можите да го махнете всеки момент, когато пожелаете. **Гласувате българския народ да бъде господар на собствените си съдбини, да бъде нов, демократичен, народовластнически народ**, пример на всички балкански народи, на всички земеделски народи.

Българският народ се прояви със своя гений — той за твърди своето господство в България, стана учител на всички трудящи се съсловия в другите страни. И понеже Земледелския Съюз ви гарантира, че законите на тая страна ще бъдат по ваша воля и желание той със смелост апелира да гласувате на 22 април масово за земеделските кандидати, които са кандидати на земеделския народ.

*

Двучасовата реч на министър-председателя, която предаваме накратко бе изслушана с голямо внимание, прекъсвана често с бурни подобрения и викове „ура“.

Величественият събор на сдружените земеделци от Плевенския окръг се закри към 1 часа след пладне от председателя на околйската дружба Хр. Ж. Косовски, със силни думи за енергична борба в дните пред избора. Министър-председателя бе изпратен с шумни овации и благодарности. Впечатлението от неговата откровеност, правдивост и силна реч е голямо. Тя направи силно впечатление на всички наши противници, дошли да чуят министър-председателя. Нашият успех на 22 април е осигурен.

Разпръсната се като сапунен мехур легендата за някакво „разцепление и за разложение“ всред редовете на сдружените земеделци в Плевенския окръг. Разбра се веднаж за винаги, че Земледелския съюз е една борческа, народна организация, в която личностите играят роля в нея дотолкова, доколкото изразяват мислите, желанията, идеалите на всичките сдружени земеделци. В една организация, която живее бурен живот, която крачи бързо напред, в която кипят сили и младост, се отделят всеки момент ненужни и вредни за организацията материери. Днес един, утре други, отиват си личности, но Българския Народен Земледелски Съюз живее всеки ден по-мощен и по-страшен. 22 април е последния ден на надежди и упования на неговите врагове. В тоя ден е тяхното погребение и светлото възкресение на трудящия се народ. Разбра се веднаж за винаги, че нищо не е в състояние да спре историята, защото Земледелския съюз — това е историята на България. Тя се пише всеки ден — живата история на България. В страниците на политическия дневник на България, Българския Народен Земледелски Съюз записва исторически дати, във външната и вътрешна политика той остави неизличими следи и който посегне да затъмни една дата, да изличи една следа — посяга на светлото бъдеще на България — той подписва смъртната си присъда.

Сдружени земеделци, да поздравим в лицето на нашия вожд Ал. Стамболийски политиката на земеделска България, да му благодарим за делата на Земледелското правителство до сега и на 22 април, с нашата пълна и светла победа да го укрим и подсилим с нови сили и енергия, за да насочва победоносния земеделски кораб към все по светли брегове!

Георги Ив. Вълков.

Сдружени земеделци, застанете на поста си! Непозволявайте да се даде нито един глас за погромаджииите и на демагозите! На 22 април гответе се да изгоните еднаж за винаги от парламента народните кржвопийци и обирачи.

Хадета си няма да оставят.

На 8 април — първия ден на Великден, болшевиките Цастан Райков — бивш дружбаш, в последствие изключен, и Колю Венков решили да чествуват Възкресение Христово в една от дружбашките крепости — с. Злокучене, Плевенско, което дава само 1 блокарски глас и шест комунисти, като устройват пунктова манифестация и събрание в чест на „Злокученската комуна“, от изключени дружбашки, други убийци, или обвинени в такива, а връх всичко за украшение на цялата китка са прибрали и пропилели се „Калинчо“, бюста на който са забавили до сега да поставят комунистите в клуба си за огледало на себе си.

Без да са се обадили на местната власт, съгласно нареждането, събрали се от 5—6 села комунисти почнаха манифестацията.

Кмета на селото ги поканва чрез общинския стражар да се легитимират и продължат манифестацията. С подигравки псувни и мушкания натирват стражара. Поканват ги втори път писмено, отказват и като много здраве отправят псувния към правителство и кмет.

Отзовава се лично кмета и им иска необходимото легитимират. Те не само отказват, но по най-брутален начин с мушкане и псуване го отпъждат, като вжодушевени от великия си подвиг викат „долу правителството“ и блваха най-вулгарни псувни.

Вжобаче външния им вид ги оличаваше в пладнешки разбойници, вжоржжени с чомаги, револвери и бомби.

Ясно проличаваше, че историята още се повтаря, за да се чествува Възкресение Христово.

Общинската власт за да защити престижа на себе си и правителството, прибегна до съдействие към населението.

С помощта на стеклото се население, кмета четвърти път поисква легитимират. Обаче, в отговор се чува слова: „Ний нямаме легитимация и нещем да имаме, но разберете, със силата на всичко че си послужим и няма да позволим да се бутне кой да е човек от нас; след което по даден знак може би се изважда револвери от Мито Геров и Ангел Микадата и двамата излезли от затвора, първия обвинен в убийство, а втория осъждан за такова, които без да се церемонят, че ще паднат невинни жертви — жени и деца стреляха в публиката 7—8, вистрела и надигнаха тояги за бой.

Тогава народа викна: „по разбойниците!“ до кат избягаха до един, а водачите им се подкличаха в мазата, скрили се в каца със зелена чорба.

Хвала на власта и население! Те достойно защитиха престижа на правителството.

Позор на болшевишките наемници, които с меч и револвери идеи ще насаждат.

Благодарност на кмета от селото и Хр. Косовски, които не позволяха да се доде до крайност и невинни жертви. А виновниците да отидат по местата си!

Един зрител.

ИЗБОРНА БОРБА.

Нашите другари Цанко Попов и Йордан Шумков устройоха отлично посетени събрания в селата: Брестовец, Кашин, Кжртожабени.